

Τὸ «Ἐλιξίριον τῆς Νεότητος» τοῦ κ. Π. Νιρβάνου «φάρσα εἰς πράξεις τρεῖς». Ὁ Θεωδωρῆς Ἀμάραντος ξεμωραμένος γέρος πού τῆ ζωὴ του ὄλη πέρασε στὴν ἐπαρχία γδύνοντας τὸν κοσμάκη μὲ τὴν τοχογλυφία, ἔρχεται στὴν Ἀθήνα συντροφεμένος ἀπὸ τὸν μπαγαπόντη ἀνιψιό του Ὀδυσσεά Ἀμάραντο πού εἶχε κείνο τὸν καιρὸ τελιώσει τις γιαντρικὲς σπουδὲς του στὸ Παρίσι, καὶ πού εἶχε κουβαλήσει μαζί του καὶ μιὰ σαντέζα, νόμιμη γυναίκα του στὰ μάτια τοῦ θείου του. Ὁ γέρο Θεωδωρῆς

πίστεύει πῶς μὲ τοὺς ἠλεκτρισμοὺς καὶ τ' ἄλλα καινούρια μέσα τῆς θεραπευτικῆς θὰ ξαναποχτήσῃ τὰ νιάτα καὶ τὴν ὀρμὴ του. Ὁ ἀνιψιός του ὁμως καλλιεργώντας τὴν τέτοια ἰδέα τοῦ θείου του, κατορθώνει μέσα σὲ διάφορα φαρσοπεισόδια καὶ τοῦ χτυπᾶ κάμποσους παράδες. Στὸ τέλος ὁ Θεωδωρῆς μαθαίνει τὴν ἀλήθεια, καὶ ξαναγυρίζει στὴν ἐπαρχία τοῦ ἀλαφρωμένος μονάχα στοὺς παράδες κι ὄχι στὴν ἡλικία.

Οἱ κωμικοὶ τύποι τοῦ ἔργου δὲν ἔχουνε τίποτα τὸ καινούριο ἀπάνου τους. Ἰδιοὶ κ' αἰώνιοι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού γράφανε κωμωδίες ὁ Ζάνος, ὁ Νικολάρας κι ὁ Ἄγγελος Βλάχος. Τοὺς λείπει μάλιστα καὶ ὁ ρωμαϊκὸς χαρακτήρας. Κι ὁμως τοὺς στερνούς καιροὺς οἱ τέτοιοι τύποι ξετυλιχτήκανε μέσα στὴν κοινωνία μας καὶ ἀφομοιωθήκανε τέλεια μὲ τὴ γύρω μας κατάσταση. Ὁ κωμικὸς τύπος, ἔπως καὶ ὁ δραματικὸς, ἔχει ψυχὴ δική του ξεχωριστή, ἔχει χαρακτήρα πού πρέπει σὲ ὄλο τὸ ἔργο ἰσορροπημένος νὰ στέκῃ. Ἡ ἀθρώπινη νόηση δὲν πρέπει νὰ πέφτῃ κάτω ἀπὸ ἓνα ὠρισμένο μέτρο, γιατί τότε ὁ τεχνίτης ἔχει μπροστά του ἓνα πνευματικὸ πτώμα, πού βέβαια δὲ στέκει νὰ τοῦ ἐκμεταλλεῖται τὴν κάτω ἀπὸ τὸ μέτρο κουταμάρα του γιὰ νὰ δημιουργῇ τάχατες κωμικὲς σκηνές. Βέβαια τὸ εἶδος τῆς φάρσας δέχεται κάποιο τράβηγμα στὸ ἀπίθανο. Μὰ τὸ ἀπίθανο πρέπει νὰ παρουσιάζεται σὰν πιθανόν, δὶχως νὰ ζητιέται καὶ ἡ πιὸ τελευταία συγκατάθεση τοῦ θεατῆ γιὰ τοῦτο.

Στὸ διάλογο τοῦ ἔργου ξεχωρίζεται κάποια εὐκολία τοῦ συγγραφέα γιὰ τὸ ξετύλιγμα τοῦ μύθου, ὁμως ἡ οὐσία του ὄλη βουτηγμένη στὴν κοινοτοπία, ἀερισμένη ἀπὸ τὴν μποσικάδα τῆς ἀλαφρῆς καὶ ἀερόλογης κουδέντας τοῦ ἀθρώπου πού τίποτα δὲν ἔχει νὰ μᾶς πῇ. Ἄστεία καὶ καλαμπούρια ἀξία νὰ στολίσουνε μιὰ θεατρικὴ ἐπιθεώρηση. Σκηνές περιττὲς καὶ κουραστικὲς κάμποσες, μὰ στὸ βῆθος τρέμει μιὰ προσπάθεια γιὰ συμμάζωμα. Ἡ ὠραιοπάθεια ἢ πληχτικὴ κ' ἢ παθιάρια πού χαρακτηρίζει τὰ δράματα τοῦ Νιρβάνου λείπει πέρα γιὰ πέρα, κ' ἔτσι μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία καθαρὰ νὰ ἰδοῦμε τὴν πόρεια τοῦ συγγραφέα.

Συμπέρασμα : Μετριότητα μετριοτήτων.